

Raben, Høgsbro, Wille og C. B. Nyholm (Kofod, Winther og Bregendahl havde hver 5 og Raasloff 2 Stemmer).

Ved Optællingen af Stemmesedlerne fandtes det, at det første paa tvende af disse opførte Navn var „C. Peterfen“, hvilket Navn, da det ikke var en tilstrækkelig Betegnelse, maatte udgaae. Stemmesedlerne vare paa Grund deraf ikke ugyldige, men Stemmen faldt, da det andet Navn paa begge Stemmesedler var „C. B. Nimestad“, hvilket Medlem allerede var valgt, for den ene af Stemmesedlernes Bedkommende paa det paa samme opførte tredje Navn, „Raben“, og for den anden Stemmesedels Bedkommende paa det paa samme opførte tredje Navn „C. B. Nyholm“. Endvidere fandtes det, at der paa en af Stemmesedlerne kun var opført 3 Navne, og da de paagældende 3 Medlemmer allerede vare valgte, kom Stemmesedlen saaledes ikke i Betragtning.

Man stred derefter til et nyt frit Valg paa 3 Medlemmer, hvorved der afgaves 92 Stemmesedler, som alle vare gyldige, og det afgjørende Fleertal var saaledes 47 Stemmer. Valgt blev kun eet Medlem, nemlig Bregendahl med 51 Stemmer (Raasloff havde 45, Winther 45, Tauber 42, Bønløkke 37, Kofod 35 og Sager 10 St.)

Man gif derefter til Valg af de to manglende Medlemmer, hvilket Valg var bundet mellem Raasloff, Winther, Tauber og Bønløkke.

Efterat Stemmesedlerne til dette Valg vare indsamlede, hvorved der efter en foreløbig Optælling fandtes at være afgivet 92 Stemmesedler, lod Formanden Secretairerne optælle Stemmesedlerne under Behandlingen af den næste Sag paa Dagsordenen.

Man gif altsaa til den under Nr. 3 paa Dagsordenen opførte Sag, som var:

Første Behandling af „Forslag til Lov om nogle Den St. Croix vedrørende finansielle Foranstaltninger.“ (Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1315 ff.).

B. Christensen: Der ligger noget meget Nedslaaende og Trykkende i at gaae

over til Behandlingen af en Sag, om hvilken det vistnok gjælder for flere, som det gjælder for mig, at man paa den ene Side levende føler, i hvor ualmindelig høi Grad man mangler den absolut fornødne Kundskab til de Forhold, hvorom der er Tale, medens man dog ved Siden deraf har seet og hørt nok til at kunne vide, at Forholdene paa de vestindiske Der ere saa ulykkelige, saa uheldige, at det næsten maa antages, at Moderlandet ikke kan undgaae nogen Behreidelse for, at Tilstanden er, som den er, uden at der i saa lang Tid er gjort noget Gjennemgribende for at ophjælpe den. Der er imidlertid vistnok adskillige ærede Medlemmer her i Salen, om hvem det Ubeskjendtskab, som jeg har anført for mit eget Bedkommende, ikke gjælder, og det er sikkert ogsaa givet, at der hos Regjeringen maa være et altsfor righoldigt — jeg siger „altfor“, fordi det tyder endnu mere paa den ulykkelige Tilstand derovre — Materiale til at danne sig en nogenlunde klar Idee om Dernes Tilstand og Udgifter. Derfor maa jeg sige, at jeg troer, at det, da vi nu endelig engang for Alvor igjen maae bekræftige os med disse Der, paaligger os at stænte dem en Opmærksomhed og en Undersøgelse, som vi Alle for længe have undladt. Jeg skal ikke opholde mig ved den nu foreliggende eller ved den efterfølgende lille Lov, thi jeg maa virkelig tilstaae, at der for mig er noget Rummerligt og Trist ved at see, at dette er Alt, hvad vi i dette Dieblif kunne gjøre ligeoverfor de Tilstande, jeg seer i et saa mørkt Lys; men jeg nærer det Haab, at Thinget, dersom det maatte ville bekræftige sig alvorligt med disse Forhold, dersom det vil offere Noget af sin Tid paa dem, vil gjennem et Udvalg hos Regjeringen kunne indhente saadanne Oplysninger, at vi endelig kunne komme til at danne os saa klare Forestillinger derom, at vi dog kunne bevæge os med nogen Sikkerhed i saa Henseende. Jeg tvivler ikke om, at det navnlig er det meget og det daarlige Regjereri, hvori et Hovedonde for Derne ligger, og som maa kunne afhjælpes, og jeg troer, at der er andre tilsyneladende mindre Forhold, som dog have en — jeg vil næsten sige — væsentlig Indflydelse paa Dernes Tilstand, hvilke vi ogsaa herfra